

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในสังคมปัจจุบัน มนุษย์จำเป็นต้องมีการคบค้าสมาคม ติดต่อกันแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับบุคคลอื่น ทั้งที่เป็นชนชาติเดียวกัน และต่างชาติ ต่างภาษากับตน ดังนั้นการเรียนรูภาษาของตนเอง (native language) เพียงภาษาเดียวย่อมไม่เพียงพอ มนุษย์จำเป็นต้องจะต้องเรียนรูภาษาต่างประเทศ เพื่อใช้เป็นสื่อในการติดต่อกันในค่านต่าง ๆ ดังที่เนลสัน บรูคส์¹ (Nelson Brooks) กล่าวว่า ความรู้ในภาษาของตนเองเพียงอย่างเดียวนั้นอาจจะเพียงพอจริง แต่เมื่อมีความปรารถนาที่จะคบหาสมาคมและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับบุคคลอื่น ที่อยู่ในสังคมที่ใช้ภาษาต่างออกไป จะรู้สึกว่ ภาษาเป็นอุปสรรคอย่างใหญ่หลวง และมีความจำเป็นที่จะต้องเรียนรูภาษาอื่นนอกเหนือไปจากภาษาของตนเอง

ในการเรียนภาษาต่างประเทศ หรือภาษาที่สองนั้น ผู้เรียนมีแนวโน้มที่จะนำเอารูปประโยค รูปคำ ความหมาย หรือกฎเกณฑ์การใช้ประโยคหรือคำที่มีในภาษาของตนมาใช้ในเวลาที่ต้องเขียนหรือพูดภาษาต่างประเทศ หรือแม้ในเวลาที่ต้องฟังหรือจับความที่ชาวต่างประเทศพูดก็ตาม ผู้เรียนจะนำความเข้าใจในวิธีการใช้ภาษาของตนมาเชื่อมโยงกับภาษาต่างประเทศเสมอ²

¹Nelson Brooks, Language and Language Learning

(Harcourt : Brace and World, Inc., 1960), p. 7.

²Robert Lado, Linguistics Across Culture (Ann Arbor : University of Michigan Press, 1957), pp. 1- 3.

ชาร์ลส์ ซี. ฟรีย ³ (Charles C. Fries) กล่าวว่าในเวลาที่เราเรียนภาษาต่างประเศนั้น ผู้เรียนมิได้เพียงแต่รับรู้ลักษณะที่แตกต่างไปจากภาษาของตนเองเพียงประการเดียว แต่มักจะละเลยไม่นำลักษณะที่ต่างนั้น ๆ ไปใช้ในการพูดหรือเขียนด้วย จากข้อคิดดังกล่าวข้างต้น จึงพอจะสรุปได้ว่าปัญหาที่เกิดขึ้นในการเรียนภาษาต่างประเศนั้นแตกต่างไปจากปัญหาในการเรียนภาษาของตนเอง เพราะในการเรียนภาษาต่างประเศ ปัญหาสำคัญมิได้อยู่ที่ความยากในตัวของภาษานั้น ๆ เป็นประการแรก แต่ปัญหาเกิดขึ้นจากการนำความเคยชินในการใช้ภาษาของตน มาสร้างเป็นกฎเฉพาะในเวลาที่ใช้ภาษาต่างประเศ

เจลา ไชยรัตน์ ⁴ ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบโครงสร้างของภาษาอังกฤษกับภาษาไทย ได้สรุปเกี่ยวกับการเรียนภาษาต่างประเศไว้ว่า ผู้เรียนมักจะนำลักษณะหรือโครงสร้างของภาษารวมทั้งกฎเกณฑ์การใช้ในภาษาของตนมาเชื่อมโยงกับภาษาต่างประเศที่กำลังเรียนอยู่

ด้วยเหตุที่ภาษาแต่ละภาษามีระบบที่เป็นลักษณะเฉพาะของตนเองทั้งด้านเสียงและโครงสร้าง ⁵ ดังนั้นถ้านำลักษณะเฉพาะของภาษาต่างประเศ กับภาษาของผู้เรียนมาเปรียบเทียบกันอย่างไร้หลักเกณฑ์ จะทำให้ผู้เรียนทราบว่า ลักษณะใดบ้างที่คล้ายคลึงกัน

³ Ibid, Foreword.

⁴ Chalao Chaiyaratana, "A Comparative Study of English and Thai Syntax" (Ph. D. Dissertation, Indiana University, 1961), pp. 104 - 5.

⁵ Charles C. Fries, Teaching and Learning English as a Foreign Language (Ann Arbor : University of Michigan Press, 1945), p. 9.

ลักษณะใดที่แตกต่างกัน หรือลักษณะใดที่ภาษาหนึ่งมีแต่อีกภาษาหนึ่งไม่มี ลักษณะที่คล้ายคลึงกันนั้น ผู้เรียนก็จะเรียนไวยากรณ์และรวดเร็ว เพราะสามารถเชื่อมโยงจากภาษาของตนไปสู่สิ่งที่จะเรียนในภาษาต่างประเทศ ส่วนลักษณะที่แตกต่างกัน หรือลักษณะที่ภาษาหนึ่งมี แต่อีกภาษาหนึ่งไม่มี ก็อาจจะเป็นปัญหาสำหรับผู้เรียน ดังนั้น การเปรียบเทียบลักษณะของภาษาจะทำให้สามารถทำนายได้ว่า สิ่งใดในภาษาต่างประเทศที่เป็นปัญหาต่อผู้เรียน ซึ่งควรจะทำให้ความสนใจและใช้เวลาส่วนมากไปในการเน้นการฝึกเพื่อแก้สิ่งที่เป็นปัญหาเหล่านั้น

รอเบิร์ต ลาโด⁶ (Robert Lado) กล่าวถึงการเปรียบเทียบลักษณะโครงสร้างของภาษาที่จะเรียนกับลักษณะโครงสร้างในภาษาของผู้เรียนว่าจะช่วยใหญ่ปัญหาในการเรียน กล่าวคือ ลักษณะโครงสร้างของภาษาที่แตกต่างกันจะเป็นปัญหาในการเรียนทั้งสิ้น เพราะผู้เรียนจะใช้ลักษณะโครงสร้างในภาษาของตนแทนลักษณะโครงสร้างของภาษาต่างประเทศที่ต่างออกไป จนในบางครั้งทำให้ลักษณะโครงสร้างของภาษาต่างประเทศผิดเพี้ยนไปจากเดิมมาก ส่วนลักษณะโครงสร้างใดที่คล้ายคลึงกันจะไม่เป็นปัญหาในการเรียน เพราะผู้เรียนสามารถใช้ลักษณะโครงสร้างในภาษาของตนให้เข้ากับภาษาที่เรียนได้ ดังนั้น การเรียนภาษาต่างประเทศ จึงมุ่งเรียนปัญหาหรือส่วนที่แตกต่างไปจากภาษาของตนเอง

ชาร์ลส์ ซี. ฟรีส⁷ (Charles C. Fries) กล่าวถึงคุณประโยชน์ของการเปรียบเทียบภาษาไว้ว่า บทเรียนที่ดีความีประสิทธิภาพที่สุด ได้แก่ บทเรียนซึ่งเขียนโดยยึดถือการวิเคราะห์เปรียบเทียบลักษณะของภาษาที่ต้องการเรียนและภาษาของผู้เรียน

⁶Robert Lado, Language Testing (5 th ed., London : Longmans Green and Co., Ltd., 1967), p. 16 - 7.

⁷Fries, op. cit., p. 9.

อย่างมีระบบ

เป็นที่ยอมรับกันในปัจจุบันว่า ไวยากรณ์ซึ่งจะสามารถอธิบายลักษณะของภาษาได้อย่างชัดเจนกว่าไวยากรณ์แบบอื่นนั้น คือไวยากรณ์ปริวรรต (transformational grammar) ซึ่งเป็นผลจากการคิดค้นของโนม ชอมสกี (Noam Chomsky)

แกรฮาร์ด นิกเกิ้ล⁸ (Gerhard Nickel) ได้ชี้ให้เห็นผลดีของการนำเอาไวยากรณ์ปริวรรตมาใช้ในการศึกษาเปรียบเทียบภาษาไว้ดังนี้

1. ความแตกต่างระหว่างภาษาก็คือความแตกต่างระหว่างระบบและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของภาษานั้นเอง ไวยากรณ์ปริวรรตจึงสามารถอธิบายลักษณะความแตกต่างนี้ได้ดีกว่าไวยากรณ์แบบอื่น ๆ

2. ไวยากรณ์ปริวรรต เป็นไวยากรณ์ที่ศึกษาลักษณะโครงสร้างลึก (deep structure) และโครงสร้างพื้นผิว (surface structure) ของภาษา จึงเหมาะที่จะนำมาใช้ในการศึกษาเปรียบเทียบภาษา เพราะปรากฏว่า ความแตกต่างของโครงสร้างต่าง ๆ ในแต่ละภาษานั้น มักจะปรากฏให้เห็นในส่วนโครงสร้างพื้นผิว ถ้าศึกษาไปถึงโครงสร้างลึก อาจจะพบว่าไม่แตกต่างกันก็ได้ หรือในทางตรงกันข้าม โครงสร้างพื้นผิวที่เหมือนกันในสองภาษา อาจจะมาจากโครงสร้างลึกที่แตกต่างกันก็ได้เช่นกัน

คำบุพบท นับว่าเป็นคำประเภทโครงสร้าง (function word) ที่สำคัญแบบหนึ่ง เพราะเป็นคำที่มีความหมายเชื่อมโยง (inherent meaning) กับส่วนอื่น ๆ ของประโยค ความหมายของประโยคหรือวลี จึงต้องขึ้นอยู่กับคำบุพบทด้วย ดังนั้นคำบุพบทจึงมีความสำคัญ ดังที่ ซารา วิเซอร์ส (Sara Withers) และเอิร์ล คับบลิว

⁸ Gerhard Nickel, " Contrastive linguistics and foreign-language teaching," Papers in Contrastive Linguistics, ed. Gerhard Nickel (Cambridge: Cambridge University Press, 1971), pp. 4 - 5.

บรอดแมน (Earle W. Brockman) กล่าวว่า "Prepositions are small but important words."⁹ ดังเราจะเห็นได้ว่า คำบุพบทส่วนใหญ่เป็นคำสั้น ๆ เช่น in, on, at, ที่, บน, เหนือ, ล่าง แม้ในเวลาที่คุณเราก็มักจะเผลอเสียงหนัก (stress) ที่คำเหล่านี้ ผู้ฟังจึงจะต้องระมัดระวัง และพยายามจับใจความบุพบทที่ถูกนำมาพูดถึงนั้นเป็นบุพบทตัวใด มิเช่นนั้นแล้ว ก็จะไม่สามารถเข้าใจความหมายของประโยคใดทั้งหมด

โดยเหตุที่คำบุพบทเป็นคำประเภทโครงสร้างที่มีความสำคัญต่อความหมายของประโยค และมีความถี่ในการปรากฏสูง กล่าวคือ ในประโยคภาษาอังกฤษที่ไม่ซับซ้อน 100 ประโยค เราอาจจะพบคำบุพบทถึงประมาณ 300 คำ¹⁰ คำบุพบทจึงมีบทบาทสำคัญในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก

จากประสบการณ์ของผู้วิจัยในการสอนภาษาอังกฤษแก่นักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น พบว่านักศึกษายังมีข้อผิดพลาดในการใช้คำบุพบทอยู่มาก นอกจากนี้จากการศึกษาค้นคว้าในเรื่องนี้โดยละเอียดผู้วิจัยได้พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ก็มีข้อผิดพลาดในการใช้คำบุพบทใน

⁹ English Language Services, Inc., The Key to English Prepositions 1 (New York : Macmillian Publishing Co., Inc., 1964), (Preface)

¹⁰ F.G. French, "The Bones of English," Teaching and Learning English, ed. Raja T. Nasr (London : Longman Group Limited, 1972), p. 33.

ภาษาอังกฤษด้วย ดังจะพบได้จากการวิจัยของ ปราณี กุลลวณิชย์¹¹ นภพร ทรัพย์ทวี
 ผลบุญ¹² กองกาญจน์ นิธิพงศ์¹³ จริยา ผลประเสริฐ¹⁴ ประทีป รุ่ง
 ทรานนท์¹⁵ และจันทร์เพ็ญ อันตระกูล¹⁶ ซึ่งต่างก็สรุปผลการวิจัยไว้ว่านักศึกษาไทย

¹¹Pranee Kullavanijaya, "A Systematic Study of Certain Common Mistakes in English Made by Chulalongkorn University Students With Special Reference to Grammatical Structure" (Unpublished Master's Thesis, Department of English, Chulalongkorn University, 1966).

¹²นภพร ทรัพย์ทวีผลบุญ, "การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของ นักศึกษาวิทยาลัยครู ระดับประกาศนียบัตรชั้นสูง" (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2515).

¹³กองกาญจน์ นิธิพงศ์, "การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของ นิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา" (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทร วิโรฒ ประสานมิตร, 2516).

¹⁴จริยา ผลประเสริฐ, "ระดับความสามารถในการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ อังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้า" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชามัธยม ศึกษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514).

¹⁵ประทีป รุ่งทรานนท์, "การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษ ของ นักศึกษาวิทยาลัยครู ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา" (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหา บัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2517).

¹⁶จันทร์เพ็ญ อันตระกูล, "ความสามารถในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม โรงเรียนรัฐบาล" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร มหาบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513).

มีข้อผิด ในเรื่องบุพบทเกินกว่าร้อยละ 50 ของข้อผิดในการใช้โครงสร้าง
ไวยากรณ์อังกฤษ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงคิดว่าควรจะได้มีการศึกษาถึงลักษณะและกฎเกณฑ์
การใช้คำบุพบทรวมทั้งปัญหาในการใช้บุพบทของนักศึกษาไทย เพื่อจะได้หาแนวทางใน
การแก้ไขและปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้ดียิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของการศึกษาวิเคราะห์

1. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบลักษณะและวิธีใช้คำบุพบทในภาษาอังกฤษและภาษา
ไทย ตามหลักภาษาศาสตร์
2. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ปัญหาการใช้คำบุพบทภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่
หนึ่ง มหาวิทยาลัยขอนแก่น

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. การศึกษาวิเคราะห์คำบุพบทในภาษาอังกฤษและภาษาไทย เป็นไปอย่างมี
ระบบ ตามหลักภาษาศาสตร์ ผลจากการวิเคราะห์จึงเชื่อถือได้
2. แบบสลับที่สร้างขึ้นได้รับการยอมรับจากผู้สอนว่ามีความตรงตามเนื้อหา
(content validity) และอยู่ในเกณฑ์เชื่อถือได้
3. ตัวอย่างประชากรที่รับการทดสอบ ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างที่เชื่อถือได้

ขอบเขตของการศึกษาวิเคราะห์

1. การศึกษาเปรียบเทียบคำบุพบทครั้งนี้ จะศึกษาเฉพาะคำบุพบทที่ทำหน้าที่เชื่อม
นามหรือสรรพนามกับกริยาหรือส่วนอื่น ๆ ของประโยคเท่านั้น ไม่รวมถึงคำบุพบทที่เป็นส่วน
ของสำนวน (Idioms)
2. ตัวอย่างประชากรที่ใช้ เป็นนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่งมหาวิทยาลัยขอนแก่น จำนวน
228 คน โดยไม่จำกัดความสามารถทางค่านสติปัญญา แต่สุ่มตัวอย่างคละกันไป จากคณะ

ต่าง ๆ 6 คณะคือ คณะวิศวกรรมศาสตร์, เกษตรศาสตร์, วิทยาศาสตร์ – อักษรศาสตร์, พยาบาลศาสตร์, แพทย์ศาสตร์ และคณะศึกษาศาสตร์

3. โครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์ที่ใช้ในการสร้างแบบสอบเป็นโครงสร้างและศัพท์ที่ปรากฏและมีความถี่สูงในบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษ SE 101 ของตัวอย่างประชากรกลุ่มดังกล่าว

ความจำกัดของการศึกษาวิเคราะห์

ผลของการศึกษาวิเคราะห์ครั้งนี้อาจคลาดเคลื่อนไปบ้าง ด้วยสาเหตุต่อไปนี้

1. คำบุพบทที่นำมาสร้างเป็นแบบสอบ เป็นคำบุพบทเฉพาะที่มีปรากฏในบทเรียนของนักศึกษาเท่านั้น จึงไม่อาจครอบคลุมขอบเขตของคำบุพบทที่มีในสองภาษาไว้ได้หมด

2. ในขณะที่ทำการสอบการใช้คำบุพบทของนักศึกษา ผู้สอบอาจมีความตื่นเต้น ความกังวลใจ ความไม่สบาย และความเกียจคร้าน เนื่องจากทราบว่าผลการสอบมิได้มีผลกระทบต่อคะแนนการศึกษา ทำให้ขาดความตั้งใจจริง จึงอาจทำให้ผลการสอบคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง

วิธีดำเนินการศึกษาวิเคราะห์

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องคำบุพบทในภาษาอังกฤษและในภาษาไทย

2. วิเคราะห์และเปรียบเทียบลักษณะและวิธีใช้คำบุพบทในภาษาอังกฤษและภาษาไทย ตามหลักภาษาศาสตร์

3. สร้างแบบสอบการใช้คำบุพบทภาษาอังกฤษ โดยยึดหลักจากการวิเคราะห์เปรียบเทียบและยึดเนื้อหาในบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษ SE 101 จำนวน 120 ข้อ แบ่งเป็น

3.1 ข้อสอบแบบเลือกตอบ (Multiple Choice) จำนวน 70 ข้อ

3.2 ข้อสอบแบบจับคู่ (Matching) จำนวน 10 ข้อ

3.3 ขอสอบแบบเติมคำในช่องว่าง (Completion) จำนวน 30 ข้อ

3.4 ขอสอบแบบเรียงข้อความในประโยค (Rearranging) จำนวน 10 ข้อ

4. นำแบบสอบที่สร้างแล้วไปทดลองสอบกับนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ปีที่ 1 จำนวน 5 คน เพื่อดูความเหมาะสมของคำสั่งและเวลาที่ใช้ในการสอบ พบว่า

นักศึกษาคนที่หนึ่งใช้เวลาในการทำแบบสอบ 106 นาที

นักศึกษาคนที่สองใช้เวลาในการทำแบบสอบ 95 นาที

นักศึกษาคนที่สามใช้เวลาในการทำแบบสอบ 84 นาที

นักศึกษาคนที่สี่ ใช้เวลาในการทำแบบสอบ 80 นาที

นักศึกษาคนที่ห้า ใช้เวลาในการทำแบบสอบ 70 นาที

เฉลี่ยแล้วนักศึกษาสามารถทำข้อสอบได้ในเวลา 85 นาที

5. นำแบบสอบไปทดสอบกับนักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง มหาวิทยาลัยขอนแก่น โดยใช้เวลาในการสอบ 90 นาที นักศึกษาผู้เข้าสอบมีจำนวนทั้งสิ้น 228 คน แบ่งเป็นนักศึกษา คณะต่าง ๆ ดังนี้

5.1 คณะเกษตรศาสตร์ 44 คน

5.2 คณะวิศวกรรมศาสตร์ 46 คน

5.3 คณะศึกษาศาสตร์ 35 คน

5.4 คณะพยาบาลศาสตร์ 33 คน

5.5 คณะวิทยาศาสตร์-อักษรศาสตร์ 40 คน

5.6 คณะแพทยศาสตร์ 30 คน

6. วิเคราะห์ข้อสอบ เพื่อหาข้อผิดพลาดในการใช้คำพบโดยคิดเป็นร้อยละ

7. สรุปผลการศึกษาวิเคราะห์

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการศึกษาวิเคราะห์

1. เป็นแนวทางแก่ผู้บริหารในการคัดเลือกบทเรียนเกี่ยวกับคำพบบทภาษาอังกฤษ

สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยชั้นปีที่หนึ่ง

2. เป็นแนวทางแก่การสอนในการปรับปรุงการเรียนการสอนคำบุพบทภาษาอังกฤษ
ในระดับมหาวิทยาลัย

3. เป็นแนวทางแก่แต่งตำราเรียนและการประเมินผลวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับ
นักศึกษามหาวิทยาลัยชั้นปีที่หนึ่ง

4. เป็นแนวทางในการศึกษาคนควาและวิจัยต่อไป

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิเคราะห์

บุพบท (Preposition)	หมายถึง คำที่ประกอบหน้านามหรือสรรพนาม เพื่อแสดงความหมายต่าง ๆ เช่นบอกเวลา บอกสถานที่ บอกความเป็นเจ้าของ บอกลักษณะ เป็นต้น
บุพบทวลี (Prepositional Phrase)	หมายถึง วลี หรือกลุ่มคำที่นำหน้าด้วยบุพบท
คำนาม (Noun)	หมายถึง คำที่ใช้เรียกคน, สัตว์, สิ่งของ ในที่นี้รวมถึงคำสรรพนามหรือคำที่ใช้แทนชื่อคน สัตว์และสิ่งของด้วย
คำช่วยกริยา (Auxiliary)	หมายถึง คำที่นำมาใช้ช่วยขยายคำกริยาเพื่อให้ได้ความหมายชัดเจนขึ้น ในภาษาอังกฤษคำช่วยกริยาได้แก่คำประเภท will, can, may, must ฯลฯ ในภาษาไทยคำช่วยกริยาได้แก่คำประเภท อยู่, แล้ว, เพิ่ง ฯลฯ
นามวลี (Noun Phrase)	หมายถึงวลีที่ขึ้นต้นด้วยคำนามหรือสรรพนาม
กริยา (Verb)	หมายถึงคำที่บอกอาการ ในภาษาไทย รวมถึงกริยาอาการนออย เช่น ช่วย, สูง, ขาว, คำ ฯลฯ ด้วย

คุณศัพท์ (Adjective) หมายถึง คำที่ขยายคำนามหรือสรรพนาม
 คำนำหน้านาม (Determiner) หมายถึง คำที่ชี้หน้าคำนาม เช่น a, an, the, some, any ฯลฯ

ตัวย่อและสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์

- Prep. = Preposition
- PP. = Prepositional phrase
- N. = Noun
- Aux. = Auxiliary
- NP. = Noun Phrase
- V. = Verb
- Adj. = Adjective
- Det. = Determiner
- T - rule = Transformational Rule
- T - obl. = Transformational obligatory rule
- T - opt = Transformational optional rule
- * = เครื่องหมายชี้หน้าตัวอย่างประโยคที่ผิดหลักไวยากรณ์
- { } = เครื่องหมายแสดงว่าคำที่อยู่ในวงเล็บนั้น ตัวใดตัวหนึ่งอาจจะปรากฏหรือไม่ปรากฏก็ได้ แต่ต้องมีคำปรากฏในตำแหน่งนั้นอย่างน้อย 1 ตัว
- () = เครื่องหมายแสดงว่าคำหรือวลีที่อยู่ในวงเล็บ อาจจะปรากฏหรือไม่ปรากฏในตำแหน่งของโครงสร้างประโยคนั้นก็ได้

ศูนย์วิจัยภาษาและการสื่อสาร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

- x = คำใด ๆ ก็ตามที่ปรากฏหน้าคำที่อ้างถึง
- y = คำใด ๆ ก็ตามที่ปรากฏหลังคำที่อ้างถึง
- # = เครื่องหมายแสดงว่าจบประโยค
- ⇒ = เครื่องหมายแสดงลักษณะโครงสร้างของประโยคที่
ได้จากการใช้กฎไวยากรณ์ปริวรรต
- = เครื่องหมายแสดงลักษณะโครงสร้างของหน่วยวลี

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย